

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 74.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874252432/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

varmt, og jeg begynder at blive søvnlø. Hvis Du finder nogle morsomme Bøger paa din Vandring — f. Eks. gennem Veanernes Stuer — saa gør Strandhug og send mig dem. Med Undtagelse af min Holberg og de forbandede Juridica, fejede jeg mine faa Bøger ud, før jeg rejste fra København.

Din
Ludvig.

III.

N—, d. 13. Juni 18 . .

Folk her i Byen synes ikke rigtig om mig mere. Hr. Handrup er stødt, fordi jeg ikke gider sidde hele Dagen sammen med ham paa Gæstgivergaarden; Brændevinsbrænder Stang har i en Diskussion, der havde min ringe Person til Genstand, erklæret mig for et „Subjekt“, der var sendt herover fra København, hvor jeg havde været en rigtig „Drivert“. Byfogden finder, at jeg mangler Alvor, og har faaet Apotekeren over paa sin Mening, især da den sidste var bleven choqueret af den Grund, at jeg, da jeg kedede mig saa grusomt paa et Skovbal, listede mig ud af Skydeselskabspavillonen, hvori det holdtes, ned paa Bøndernes Danseplads, under aaben Himmel, og svang nogle rødkindede Landsbyskønheder, og det umiddelbart efter at jeg havde danset med samme Apotekers ældste Datter, det æstetiske Lys, som siden den Tid kalder mig „Don Giovanni en miniature“, en Vittighed, som Apotekeren gengiver hver Aften, han viser sig paa Klubben. Da jeg imidlertid trænger til menneskelig Omgang, passiarer jeg af og til med min Nabo Mogens Lassen, der er Vogemand og Avlsbruger, en Mand, der altid er opfyldt af Sorg over Kvindekønnets Daarlighed. Hans Vænge, hvori hans Lade staar bygget, grænser op til Madam Jokumsens lille Have, og om Aftenen staar Mogens Lassen og jeg paa hver sin Side af Buksbømhækken, der danner Skellet mellem Madam Jokumsens og hans Territorium. Du bør dog lære at kende denne Misogyn af Folket.

I Gaar, da jeg traf ham, mødte han mig med en Hovedrysten og kløede sig stadig bag Øret med Spidsen af sin korte Pibe, der ellers hviler paa hans langt frem- og nedhængende Underlæbe, hvilken i Forbindelse med de altid rindende Øjne, det lange rynkede Ansigt, hvis Pande er skjult af nedfaldende graa Haartjavsler,

og den lange dryppende Næse giver ham et saare heraklitisk Udseende. „Hvad er der i Vejen, Mogens Lassen?“ spurgte jeg. — „Aa Gud fri, frels og bevar vos,“ sukkede han, „det er Kællingen og atter Kællingen. Hør, Hr. Helmberg (han fordrejer altid Folks Navne; sin Genbo, Haltemager Klyver, kalder han altid Kløvert) véd De, hvad jeg siger? — „Nej.“ — „Jeg siger: Slip en brølende Løve ind ad Sønderport og en gal Kælling ind ad Nørreport — jeg gaar mod Løven.“ Med disse Ord nikkede Mogens Lassen med et flygtigt Glimt af Tilfredsstillelse i Øjet, sagtens fordi det forekom ham som en Trøst at have fundet en epigrammatisk Form for sin Tanke.

— Hvad gør hun nu, Mogens Lassen? — Ja jeg vil ikke tale om, at hun drikker, for det har hun nu gjort i saa mange Aar, at hun ikke mere kan gøre for det, det hører til hendes Konstitution, som Balber Konradsen siger. Men nu skulde vi i Dag have Sulevælling til Middag. Herre Gud, nu véd hun, at jeg holder saa meget af Sulevælling; men da hun har taget Gryden af Ilden og sat den paa Køkkengulvet, render hun fra den for at vrævla med en anden Kælling, der vilde købe Mælk. Hun staar og vrævler, for immer skal de jo vrævla, de Fruentimmer — ptøj — og observerer ikke, at vor So render ind i Køkkenet, sætter begge sine Forben ned i Gryden og æder af Sulevællingen, som om den kunde være Mand i Huset. Da jeg kom og saa' det, blev jeg rigtig nok forskrækkelig harmfuld, det skal jeg ikke nægte. Jeg raabte ud efter hende, ligesom en Løve: Saa Du har Raad til, Bolette, at koge varm Mad til vore Svin? Kan De gætte, hvad hun sa'e? Hun sa'c: Ja faar Du ikke varm Mad hver Dag? Jeg blev saa gal, at jeg ikke kunde sige et Ord, og listede af for ikke at fristes til at gøre en Ulykke paa hende.

— Fik De da ingen Middagsmad?

— Nej, sgu ingen anden end den, Soen havde snaget i. Ja, saadan er Ægteskabet, Hr. Helmberg, det er ikke anderledes. Naar en Mand bliver ødelagt, er det altid Fruentimmernes Skyld; faar man ikke den, man vil have, bliver man ødelagt, og faar man hende, bliver man endnu værre ødelagt.

— Tror De, det er saa galt, naar man ikke faar hende, man vil have?

— Ja, det kan sgu ogsaa være rent galt. Der er jo ham, Smaakøreren — for Vognmand i Lavet har han jo aldrig været — ham, Jonas Rodlan. Han blev jo halvtossel ved den Lejlighed, véd De.